

РОБЪРТ ШЕКЛИ КРАЙГРАД

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

Ето така може да се случи: седиш си облегнат в първокласното кресло на „Богаташки космолинии“ с пура в уста и чаша шампанско в ръка, на път от Плячкоград на Земята към кръстовището Глезоград на Арктур XII. Магда ще те чака до митническата бариера, а в „Ултима Хилтън“ ще се провежда празненство в твоя чест. И ти разбираш, че след цял живот борба, най-после си богат, секси, успял и уважаван. Животът е като хапка гъши дроб — богат и вкусен, и от него капе мазнина. Работил си дълго време, за да стигнеш там където си, и сега най-после си готов да се порадваш на живота.

И точно в този миг се запалват светлините за кацане.

Ти казваш на стюардесата:

— Каж ми, красавице, какво става?

— Кацаме в Крайград — ти отвърща тя.

— Но това не беше предвидено в маршрута. Защо кацаме тук?

Тя свива рамене.

— Тук ни докара корабният компютър и сега трябва да кацнем.

— Виж какво — заявяваш ти строго. — Моят много добър приятел Джей Уилиямс Неш, президентът на тази компания ме увери, че няма да има непредвидени спирки.

— Крайград отменя всички предварителни уверения — отговаря ти тя. — Може и да не ви се иска да дойдете тук, но ето че ви се налага да пристигнете.

Ти затагаш предпазния си колан и мислиш: „Ех, какъв тъп късмет. Цял живот да си напъвам задника, да лъжа, да мамя, да крада, и тъкмо когато мога да си позволя малко удоволствия, ето ти го и Крайград.“

До Крайград се стига лесно. Просто си пристигаш. Паркираш кораба си на бунището. Не подписваш никакви документи. Няма за какво да се тревожиш. Можеш да минеш и по-късно да се видиш с момчетата.

Появява се наперен и спокоен Мъникът Бързосребров и пита:

— Хей, приятелчета, какво правите, за да се натряскате тук?

— Взимаме наркотик. „Надежда-98“ — отвърща му Пръхтящата Смърт.

— А какъв е ефектът на „Надежда-98“? — пита Мъникът.

— Кара те да мислиш, че имаш бъдеще.
Мъникът Бързосребров се замисля.
— Ей, човече, май ще си взема малко от тая работа.

Запознаваш се със Сладката Луси, момиче с хиляди тела и всичките дебели.

— Почти всеки понеделник ходя до Небесния магазин за тела и всеки път съм твърдо решена да си набавя наистина красиво тяло. Нали знаеш какво искам да кажа. *Красиво*. Но всеки път ме обхваща този натрапчив импулс на лакомията и аз грабвам някой голям и тлъст номер. Ако можех някога да се отърва от този фатален импулс, щях да изглеждам наистина великолепно.

Коментар на доктор Бернщайн:

— Нейната мания е спасението ѝ. Долу гаджетата винаги са във форма. Сритай я като излизаш. Тя обича да ѝ обръщат внимание.

Джиардано бе пътувал много, но никога не стигаше далеч.

— Право да ти кажа, тази галактика като да ми е в главата. Колкото по-надалеч отиваш, толкова по-малко виждаш. Бил съм на Акмена IV. Съвсем като Аризона е. Сардис VI е също като Квебск, а Омиуан VI направо е двойник на Земята на Мери Байрд.

— А как изглежда Крайград?

— Ако не го познавах из основи, бих помислил, че съм се върнал в Хобокеп — казва Джиардано.

В Крайград трябва да си внасят всичко. Внасят котки и хлебарки, торби за боклук и боклук, ченгета и криминални статистики. Внасят си развалено мляко и скапани зеленчуци. Внасят синя чортова кожа и оранжева тафта. Внасят кори от портокали, нескафе, части за „Фолксваген“ и свещи „Шампион“. Внасят мечти и кошмари. Внасят теб и мен.

— Но за какво е всичко това?

— Глупав въпрос. Също като да попиташ за какво ти е реалността.

— Ами... За какво ми е реалността?

— Мини ми на гости когато поискаш. Аз живея, на улица „Нула“ номер 000, на пресечката на булевард „Минус“, точно срещу парка „Нищо“.

— Има ли адреса ти някакво символично значение?

— Не, човече, просто там си живея.

Никой не може да задоволи всички нужди на Крайград. Затова пък луксът е достъпен за всеки. Десет хиляди тона стриди от Чинкотега пристигат всяка седмица безплатно. Но за нищо на света не можеш да намериш сос, за да си направиш коктейл от тях.

РАЗГОВОР ПО ЛИМБО ЛЕЙН:

— Добър ден, младежо. Още ли си обхванат от самоизмами?

— Предполагам, че да, професоре.

— И аз така си мислех. Всичко хубаво, младежо.

— Кой беше този?

— Професорът. Той винаги пита за самоизмамите.

— А какво означава това?

— Не знам.

— А защо не го попиташ?

— Не ме интересува.

Доктор Бернщайн казва:

— Монизмът твърди, че има само едно нещо. Дуализмът уверява, че са две. Независимо каква е истината, няма какво толкова да се занимаваш с това.

— Ех! — възкликва Джони Каденца. — Сигурно затова всичко тук има вкус на люта чушка, или на китайска манджа.

ПРОТОКОЛИ НА ФИЛОСОФСКОТО ДРУЖЕСТВО НА КРАЙГРАД

— Адът е безкрайно закъсняло пътешествие.

- Адът си всъщност ти.
- Адът ти дава онова, от което нямаш нужда.
- Адът ти дава онова, от което се нуждаеш.
- Адът е повторение.

Гледай право напред. Там е чернотата на вселената, на бездната, на края, на големия скок в нищото. Зад теб е всичко минало: миналогодишните надежди, вчерашните пътешествия, старите мечти. Сега всичко е използвано, отминало.

Ти си на последната спирка. Сядаш и се опитваш да измислиш какво би трябвало да направиш.

Добре дошъл в Крайград.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.